

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4057/2023
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комуналац“ Бујановац, чији је пуномоћник Миодраг Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4258/21 од 19.01.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4258/21 од 19.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиоца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4258/21 од 19.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 65/21 од 13.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженом да му по основу мање исплаћене накнаде трошкова за топли оброк за период од 06.05.2016. године до 06.05.2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженом да му по основу накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 06.05.2016. године до 06.05.2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му код надлежног Фонда ПИО, Филијала Врање уплати доприносе по основу обавезног стажа осигурања који терете зараду за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године, а на износе наведене у ставу првом и другом изреке по стопи доприноса који важи на дан уплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.080,00 динара са законском затезном каматом у смислу члана

277. Закона о облигационим односима од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4258/21 од 19.01.2023. године, одбијене су, као неосноване жалбе тужиоца и туженог и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац и тужени су благовремено изјавили ревизије, због погрешне примене материјалног права, тужилац побијајући је у целости, а тужени у делу којим је одлучено о трошковима поступка, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиоца на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужиоца за исплату разлике између исплаћених накнада трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и припадајућих по Посебном колективном уговору за јавна предузећа у комуналној делатности од 18.03.2015. године, са припадајућом каматом и доприносима за обавезно социјално осигурање на износ тих накнада. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14). Због наведеног, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Тужени је изјавио посебну ревизију против решења о трошковима поступка. Решење којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка доноси се у сваком конкретном случају на основу одредаба Закона о парничном поступку којима су регулисана процесна правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова, па у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог као изузетно дозвољеним, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Из наведених разлога, а применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца и туженог нису дозвољене.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 07.05.2019. године, а преиначена поднеском од 27.12.2019. године. Вредност побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору где се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), да камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија туженог изјављена против другостепене одлуке у делу одлуке о трошковима поступка, којом је одлучено о споредном тражењу, које не чини главно потраживање, то је и ревизија туженог недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**